

Hospodin je Bohem vysvobuzujícím ze situace pevného sevření

Karanténní opatření nadále trvají a zřejmě trvat budou, zprávy na téma koronavirus a Covid-19 předhání jedna druhou. To má za následek zvýšený tlak na naši psychiku. A jakýkoliv nepřiměřený tlak bolí. Zanedlouho budou Velikonoce. Ty jsou rovněž poselstvím o bolesti, překážkách, námaze a smrti. Velikonoce popisovaná trnitá cesta Krista ale vede k jeho nedělnímu vzkříšení, tedy k naději, k životu. Velikonoční příběh je velkým silným příběhem. Byla by škoda, kdyby se nám právě v současné krizi příběh Velikonoc smršknul pouze na barvení vajíček, pečení piškotových beránků a na bití žen v našich domovech. Nebylo by toho „bití“ už příliš?

Velikonoční svátky koření v židovském náboženství, historii, kultuře. Židovské společnosti připomínají silný příběh o osvobození tohoto národa z egyptského otroctví. Byla to událost nejen nadčasová, ale i univerzální, a proto se netýká pouze Izraele, je to výzva ke všem lidem po celém světě. K lidem omezeným koronavirovou pandemií. K lidem v otroctví prožívaného nebezpečí v podobě nemoci Covid-19. Egyptští otrokáři museli Židy propustit. Stalo se tak zásahem shora. Evidentním a historicky doložitelným působením Hospodina, toho Boha, v kterého věříme i my dnes. Bůh nezemřel a jeho základní charakteristikou je, že je Bohem, který osvobozuje ze situace „pevného sevření,“ jak je uvedeno na samotném začátku Desatera v hebrejském originálu. Ze situace pevného sevření současnou infekcí nás tento Bůh vysvobodí a možná ještě něco víc..... O tom v příštím předvelikonočním zamyšlení.

Josef Cepl

2020-03-30

Neviditelná církev

Kostely a modlitebny zejí prázdnotou. Je to smutný pohled pro ty, kdo do těchto prostor občas zajdou. Slovo církev je překladem z řeckého „ekklésia,“ což lze volně přeložit jako "shromáždění". Shromáždění lidí, kteří uvěřili v Ježíše Krista. Církev je sama o sobě živoucí organismus. Proto je nutné, aby křesťané fungovali spolu a nestránili se vzájemného kontaktu. Bůh zřetelně stanovil princip, který lze vyjádřit rčením: "ve dvou se to lépe táhne". A jako tělo strádá např. bez ruky či oka, tak nemůže fungovat ani církev bez jednotlivých věřících, které Bůh určitým způsobem uschopňuje k vzájemně prospěšné službě. Církev je společenství křesťanů sdílejících společnou víru v živého Boha. Společně Boha oslavují, vzájemně se doplňují, pomáhají si, povzbuzují se, napomínají se a slouží společnému božimu dílu. To teď není možné. Jako křesťané se nacházíme v situaci neviditelné církve. Neviditelné, ale existující, žijící. Bez omezení pečujeme o osobní spiritualitu, modlíme se, promýšlíme biblické texty. Právě nyní a věřím, že ne na dlouho, prožíváme nezávislost na provozu církve, organizovaných bohoslužbách. To má i pozitivní konsekvence. V této vynucené a zároveň nové situaci máme možnost praktikovat křesťanství důsledněji. To osobní a rodinné, kdo rodiny máme. Tak ve svých rodinách více než jindy budme jeden pro druhého, naslouchejme si, pomáhejme. Tam, kde je třeba i mimo naši rodinu. Můžeme nově objevovat Krista v nás, jeho tiché oslovování, můžeme objevovat Krista v našich nejbližších. Nemusíme donekonečna skloňovat slovo „koronavirus,“ ale slovo „evangelium,“ které přináší naději a radost.

Josef Cepl

2020-03-24

Vztahy mezi lidmi žijí

Současná situace nás sice nutí minimalizovat osobní kontakty, to ale neplatí v rodinách, ani při vzájemném sdílení prostřednictvím komunikačních médií. Karanténní opatření před nás staví i nové výzvy a možnosti, dosud příliš nevyužívané. Lidé, kteří by spolu běžně komunikovali osobně třeba jen občas, nyní vnímají, že by spolu měli hovořit mnohem častěji třeba telefonicky a také to dělají. Donedávna také v mnoha rodinách platilo, že se setkaly více méně pro společné přenocování a také jsme opakovaně slýchávali slogan: “Kam se poděli otcové?” Dnes má vysoký počet pracujících tatínků a maminek home office. Jsme tedy jako rodiny více spolu. To je velmi příjemné, ale i naopak. Je to nová situace, která může z různých důvodů vyvolávat napětí. Proto je dnes více než kdy jindy potřeba empatického přístupu. Empatie – neboli schopnost vcítit se do myšlení a emocí druhých, je základní rozměr lásky. Empatie je dar, je to povahová vlastnost, ale dá se taky pěstovat, rozvíjet a chránit. Empatie stojí námahu: empatictí lidé mají zdánlivě komplikovanější život – musejí myslet na víc věcí než ten, kdo se stará jen sám o sebe – ale jsou šťastnější a mívají víc opravdových přátel. Dává-li člověk s empatií nějaký dar, nedává, co by chtěl sám dostat, ani to, čím se chce pochlubit, ale zamyslí se nad tím, jaký dar potěší druhého. Empatický člověk neutrousí jen tak mimochodem slovíčko, které by druhého zranilo. Mávne rukou nad drobností, která ho štve v chování druhého, když ví, že jeho protějšek to nemyslel ve zlém. Empatický člověk se nemstí. Nebojuje za každou cenu za spravedlnost. Empatie je křesťanská ctnost. Empatický člověk vnímá druhého jako sám sebe. A co empatie vůči Bohu? Snažíme se vcítit do toho, co cítí Bůh? Co cítí Ježíš, když čte naše myšlenky, to, co si v duchu říkáme jen tak sami pro sebe? Využijme našich dostupných možností, zklidněme se, buďme alespoň chvíli v tichu, sedněme si před Ježíšem Kristem a chvíli mu jen tak hledme do očí. A snažme se dělat, co mu na očích vidíme

Josef Cepl

2020-03-19

Hospodin je Bohem, který osvobozuje

„S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji....“ Iz 55/12

Jako bychom byli v současné době v zajetí koronaviru a s ním souvisejících okolností. Citovaný text Bible sděluje, že Bůh vyvádí ven ze zajetí. Z jakéhokoliv zajetí. Historicky vzato, prorok Izajáš popisuje návrat Židů z Babylona. Bůh je ten, který dává východisko. I když se situace Izraele zdála být definitivní, Bůh připravil nový začátek. „S radostí vyjdete“. Toto slovo nám přináší povzbuzení, že Bůh nezná bezvýchodné situace. My je známe možná dobře. Někdy jen stěží dohlédneme na možnost změny a máme strach. Babylon byl veleříší. Izrael se v něm utápěl jako kapka v moři. Nakonec se ale tento kolos zhroutil a Izrael byl opět svobodný. Celosvětová pandemie koronaviru je pro nás nyní takovou babylonskou situací. Bůh má pro nás východisko. Přeji vám důvěru v Boha, který osvobozuje. Povzbuzení v tom, že věříme v Boha, který nezná bezvýchodné situace. „S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji....“ Iz 55/12

Josef Cepl, kazatel

2020-03-17